

Nezapomenutelný „tatíček“ Antonín Cyril Stojan

Dva roky života zbývaly Dr. Antonínovi Cyrilovi Stojanovi, když byl ve svých sedmdesáti letech v neděli 3. dubna 1921 slavnostně uveden do čela olomoucké

arcidiecéze. Do historie Moravy se zapsal nesmazatelným písmem, zasloužil se o postavení 139 nových kostelů a 64 far, pomohl při opravě 159 kostelů a 29 far. Jeho jméno bude navždy spjato s obnovou poutních míst – Velehradu a Svatého Hostýna.

Obnovitel poutních míst

Zdokonalení obou moravských poutních míst organizoval široce se samozřejmostí, jako by jeho farností byla celá Morava. Na Svatý Hostýn nezapomínal, ani když zřizoval velkou loterijní akci pro obnovu velehradské svatyně. Cítil přitom, že zůstává velkým dlužníkem Panny Marie Svatohostýnské. Její sídlo také potřebovalo obnovit.

Družstvo svatohostýnské

Jako mladý kněz zinicioval 30. května 1881 setkání 26 kněží, kteří rozhodli o nutnosti zřízení trvalé duchovní správy na Svatém Hostýně. Stávající bystrická farnost by totiž nápor nutných činností pro obnovu Svatého Hostýna v přední poutní místo nezvládla. Za 14 dnů nashromáždili 5 tisíc podpisů z 600 moravských měst a obcí, jimiž žádost podložili a 15. června ji představili kardinálu Bedřichu Fürstenbergovi. V témže roce bylo založeno „Družstvo svatohostýnské“, jehož jednatelem se stal osvědčený kněz P. Antonín Cyril Stojan. Bez peněz se ale obnovovat Hostýn nedal. A tak se z příbořské fary valily

tisíce dopisů s prosbou, aby ctitelé Matky Boží přispěli dary na stavbu. Roku 1881 mělo „Družstvo svatohostýnské“ přes 10 tisíc členů a v roce 1885 už stála za svatohostýnskou svatyní klášterní budova za 22 tisíc zlatých.

Když na pouť, tak jedinež pěšky!

A. C. Stojan neuměl odpočívat, a to se s vyšším věkem víc a víc projevovalo na jeho zdraví. Ale šetřit se jen pro nicnedělání? Na svátek Nanebevzetí Panny Marie v roce 1921 již jako olomoucký arcibiskup dorazil na Svatý Hostýn pěšky. Kdyby se ohlásil duchovnímu správci, měl by přichystán povoz, ale on to viděl jinak. „Pouť je pouť, na tu se má chodit pěšky.“ Úmysl by mu mohly zatrhnout jen jeho staré nohy, ale podržely ho. A tak kopec k Matce Svatohostýnské vyšlapal stejně jako mnoho jiných poutníků po svých i s vlnákem přes ruku. Ač unaven, přesto ještě odsloužil slavnou mši, v poledne vykonal svatební obřad, ale hned po skončení alou na nádraží. Další pracovní povinnosti nepočkaly a neměly pochopení pro únavu, ani revma.

Marie Černíčková